

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1164/23
23.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић, адвокат из Старе Пазове, Ул. Ћирила и Методија бр. 15/21, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Симић, адвокат из Београда, Вишеградска улица бр. 11/4, ради чинидбе, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Другог основног суда у Београду П 2104/21 од 12.12.2022. године, у седници одржаној дана 23.11.2023. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2104/21 од 12.12.2022. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи преда у посед 1/2 дела некретнина уписаних у листу непокретности бр.... КО ... које у нарави представљају: породичну стамбену зграду бр. објекта 1 спратност П+1+ПК, саграђена на катастарској парцели бр. ... земљиште под зградом и другим објектом површине 08а 22м² и катастарску парцелу бр.... земљиште под зградом и другим објектом површине 08а 22м², као и да јој омогући несметану државину целог спрата и једне гараже. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у ком је тражено да суд обавезе тужену да тужиљи омогући несметану државину 1/2 дела поткровља и простора иза гараже од 1/2 дела подрума. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 50.300,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је у ставу првом и трећем изреке из свих законских разлога. Трошкове другостепеног

поступка је тражила и определила.

Апелациони суд је испитао првостепену пресуду у побијаном делу у смислу члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП-а ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон) и оценио да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом тужене се неосновано указује да је приликом доношења ожалбене пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка која је прописана чланом 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а. Ово стога што је изрека ожалбене пресуде разумљива, не противречи сама себи ни разлозима у пресуди у пресуди је наведено довољно разлога о битним чињеницама које су јасне и непротивречне, што значи да ожалбена пресуда нема недостатке због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су као даваоци издржавања са својим сада покојним родитељима, као примаоцима издржавања, дана 10.3.1992. године, закључиле уговор о доживотном издржавању ЗР 95/92 пред Другим општинским судом у Београду. Уговором је предвиђено да овде парничним странкама, на име накнаде за доживотно издржавање припада по 1/2 катастарске парцеле бр. ... КО ... и кућа изграђена на тој парцели, стим што је опредељено да тужиљи припада спрат, 1/2 поткровља, једна гаража и простор иза гараже односно 1/2 подрума, а да туженој припада приземље, једна гаража, 1/2 простора у подруму и 1/2 поткровља. Тужена, тужиљи не дозвољава да се усели на свој спрат куће, нити јој омогућава да има судржавину предметне куће и парцеле. Из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке Зденке Батагај од 4.7.2022. године, утврђено је да се на кат. парцели бр. ... КО... налази породична стамбена зграде која се састоји од четири етаже, које су у пројекту означене као подрум, приземље, спрат и таван, да је изграђена зграда истоветна пројектованој у погледу броја етажа, површине и садржине, али да је одступљено у односу на коте терена, јер је прва етажа подрум изграђена у равни са тереном уместо 1,20 м испод коте терена, као и да је већина просторија на првој етажи промењена намена у односу на пројекат. На првој етажи-подруму налази се једна гаража површине 19,39 м², једна летња кухиња која је адаптирана од друге гараже површине 19,39 м² и двособан стан површине 57,33 м² који се састоји од кухиње са трпезаријом, две собе, купатила, предпростора, оставе испод степеништа и заједничког степеништа, да се на другој етажи-приземљу налази један четворособан стан површине 97,03 м², на трећој етажи спрату налази се један четворособан стан површине 97,03 м², а на четвртој етажи један необрађен тавански простор површине 103,34 м² у ком није физички опредељена идеална половина.

Све важне чињенице за доношење одлуке првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8. ЗПП-а и оно се жалбеним наводима тужене не доводи у сумњу.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је оценио да тужиља као сувласник са 1/2 идеалних делова на предметним непокретностима има право да исте држи и са њима се користи заједно са осталим сувласницима овде туженом, сразмерно свом уделу, те како тужена

онемогућава тужиљу у коришћењу кат. парцеле бр. ... земљишта под зградом и другим објектом површине 08а 22м² и породичне стамбене зграде на тој парцели, те је правилно обавезао тужену да тужиљи преда у посед 1/2 дела наведених непокретности, правилно примењујући одредбе члана 13, 14 и 70. став 4. Закона о основама својинско правних односа ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80, 36/90, "Службени лист СРЈ", бр. 29/96,"Службени гласник РС", бр. 115/2005).

Такође, правилно је обавезао тужену да тужиљи омогући несметану државину целог спрата (који фактички, због одступања у односу на коте терена у односу на пројектовану непокретност заузима трећу етажу) и једне гараже, с обзиром да у односу на ове делове непокретности постоји уређени начин коришћења односно физички је опредељен удео сваког сувласника, да на терену тај физички опредељени део постоји и одвојен је од остатка непокретности, те постоји могућност да тужиља на овом деловима има искључиву државину.

Неосновани су жалбени наводи тужене којима напада правилност чињеничног закључка првостепеног суда. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане, те установљено начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Правилно је првостепени суд оценом изведених доказа у смислу наведене законске одредбе закључио да је тужена онемогућила тужиљу да има судржавину предметне куће и парцеле, дајући довољне и јасне разлоге за оцену изведених доказа.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи којима се указује да приликом одлучивања првостепени суд није имао у виду чињеницу да је предметни уговор о доживотном издржавању непрецизан и недоследан јер подела имовине која је извршена тим уговором не представља поделу 1/2 идеалних делова предметне непокретности, те да кућа има само један улаз и једно степениште које воде до свих нивоа кућа, те да би за било какву поделу куће била неопходна адаптација, што захтева додатна улагања. Наиме, наведене околности не представљају сметњу да се тужиљи преда у супосед непокретност која је била предмет уговора о доживотном издржавању сразмерно уделу у стеченом праву својине на страни тужиље, а да исте околности могу бити од значаја само у погледу питања физичке деобе непокретности. Неутемељене су, осим тога тврдње да су одредбе уговора о доживотном издржавању нејасне, јер је јасно да тужиљи припада удео од 1/2 у праву својине на непокретности и да је уговором предвиђен начин уређења права коришћења према пројектованој структури куће.

Према одредби члана 13. Закона о основама својинско правних односа, сувојина постоји када на неподељеној ствари више лица има право својине, тако да је део сваког титулара одређен сразмерно целини. Сувласник има право да сувласничку ствар држи, да се њоме користи заједно са осталим сувласницима, сразмерно свом

уделу, не повређујући право осталих сувласника, како је то прописано чланом 14. наведеног закона. Из ове одредбе произлази да без споразума са осталим сувласницима ниједан сувласник не може имати искључиву државину сувласничке ствари, а сувласници се у односу на целу сувласничку ствару појављују као суддржаоци у смислу члана 70. став 4. наведеног закона. Стога, тужиља као сувласник са 1/2 идеалних делова на предметним непокретностима има право да исте држи и да се њима користи заједно са овде туженом као сувласницом, а сразмерно свом уделу те је чињеница да тужиља да би дошла до физички одвојене целине мора да прође кроз један улаз и заједничко степениште управо у сагласности са овлашћењем за коришћење њеног сувласничког удела којим се не повређује право тужене као сувласника.

Без утицаја на правилност и законитост одлуке су жалбени наводи да се предметни објекат не састоји од делова који су тражени захтевом из тужбе, односно од једног спрата поткровља, једне гараже, и простора иза гараже и подрума. Ово зато што је тужена обавезана да тужиљи преда у посед кућу и парцелу у делу сразмерном њеном уделу у праву својине од 1/2, те да јој се омогући несметана државина целог спрата и гараже који представљају физички одвојене целине које су припале тужиљи по Уговору о доживотном издржавању и које фактички постоје и то тако што је спрат који је тужена обавезана да преда заправо трећа етажа куће, због одступања у односу на коте терена приликом изградње, а постоји и гаража која је на првој етажи те у односу на ове делове непокретности постоји уређени начин коришћења, физички је опредељен удео сваког сувласника и одвојен од остатка те постоји могућност да тужиља на овим деловима има искључиву државину.

Нису основани жалбени наводи у којима се указују да је првостепени суд досудио тужиљи оно што тужбом није тражила и тако прекорачио своја овлашћења, а зато што тужиља није преиначила свој тужбу након изведеног доказа вештачењем од стране вештака грађевинске струке. Ово, имајући у виду да је првостепени суд ожалбеном пресудом одлучио управо о оном што је тужбом тражено тако што је обавезао тужену да, сходно начину уређења коришћења сувласничке ствари уговором о доживотном издржавању, тужиљи омогући несметану државину целог спрата и једне гараже, (који постоје на терену), а одбио захтев у делу (у ком делу пресуда није ожалбена) којим је тражено да тужена омогући тужиљи несметану државину 1/2 дела поткровља и простора иза гараже од 1/2 дела подрума, управо зато што тужена не може тужиљи омогућити суддржавину на наведеним непокретностима, јер простор иза гараже и подрум заправо састоје од једног двособног стана па је првостепени суд правилно закључио да у том делу тужена не може бити обавезана да тужиљи преда нешто што на терену не постоји.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396. став 1 ЗПП-а.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака, потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, који су тужиљи досуђени и одмерени правилном применом одредбе чланова 150, 153, 154 и 163 ЗПП-а, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих у време доношења одлуке, те Таксене тарифе, као саставног дела Закона о судским

таксама, важеће у време настанка таксене обавезе.

Имајући у виду све наведено, применом одредби члана 390. и 401. тачка 2. ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како жалилац није успео у другостепеном поступку, на основу члана 165. у вези са чланом 153 ЗПП-а, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић